Zdravko Kiszjov

Vallomások

Mintha csöppnyi dombok,
emelkednek kebleid, de én
akár a mélybe zuhanok beléjük.

* * *

Elvágtak egy fát,
de nézd, árnyéka a kertben
árválkodik még.

* * *

Mikor fejszével kezemben
az erdő sűrűjébe lépek,
a fák utat nyitnak előttem.

* * *

Bárhová is léptem be
életemben én,
hol a küszöb volt túl magas,
hol a mennyezet mély.

* * *

Ahogy a forrás fölé hajoltam,
szomjasan azonnal el is húzódtam –
nehogy képemet kikortyoljam még.

* * *

Esőbotjával a felhő
vaksiként kopog a földön
– s megy tovább.

fordította: Szondi György